

Ἐστὶ δὲ ὁ νόμος τῶ βίῃ μὲν ἡγεμών, τῶν πόλεων δὲ ἐπιστάτης κρινός, τῶν πραγμάτων κανὼν δίκαιος, πρὸς ὃν ἔκαστον ἀπευθύνειν δεῖ (ἤ) αὐτὸς τρεῖς εἰ δὲ μή, σκελιδὸς ἔσται καὶ πονηρός. Οἱ μὲν οὖν τῶτον φυλάττοντες ἔχονται τῆς σωτηρίας· (ἢ) δὲ παραβαίνοντες πρῶτον μὲν αὐτὰς ἀπολλύουσιν, ἔπειτα καὶ τὰς ἄλλας, πρῶτον δὲ καὶ ζῆλον αὐτοῖς ἀνομίας καὶ βίας παρέχοντες. Ὡστερ δὲ τῶν πλεόντων (ἢ) τῶ πυρὸς μὴ διαμαρτάνοντες, οὗτοι μάλιστα σώζονται καὶ τὰς λιμένας εὐρίσκουσιν, οὕτως (ἢ) κατὰ (ἤ) νόμον ζῶντες ἀσφαλές τι πορεύονται διὰ τῶ βίῃ καὶ τῆς κατὰ φύσιν τῆς δεούσης τυγχάνουσιν.

Ἀνθρώπων μὲν οὖν ἤδη ἡς συμβούλῃ χρησάμενος μετενόησεν, οὐ μέντοι νόμῳ. Τοσούτῳ δὲ τῶν τειχῶν ἔτι πόλεσι χρησιμώτερός ἐστιν, ὥστε ἀπείχουσι μὲν πολλὰ τῶν πόλεων διαμένουσιν, νόμου δὲ χωρὶς οὐκ ἔστιν οὐδεμίαν οἰκεῖσθαι πόλιν. Οὐ μόνον δὲ συμφέρει τοῖς θνητοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς. Ὁ γὰρ κόσμος ἀεὶ (ἤ) αὐτῷ νόμον ἀκίνητον φύλασται καὶ τῶν αἰώνων οὐδὲν ἂν παραβαίῃ τῶτον. Ὅθεν οἶμαι καὶ βασιλεὺς εἰκότως ἀνθρώπων καὶ θεῶν κέκληται, τὴν μὲν βίαν κατὰλύων, τὴν δὲ ὕβριν καθαρῶν, τὴν δὲ ἄνοιαν σωφρονίζων, τὴν δὲ κακίαν ἐλατύνων, ἰδίᾳ δὲ καὶ κρινῇ πάντας τὰς δεομένας ὠφελῶν, τοῖς μὲν ἀδικουμένοις βοηθῶν, τοῖς δὲ ἀπορκεμένοις ὅτι ἕως μὴ μὴ τὸ δέον.

Ὅταν γάρ ἡς συμβάντος ἕως αὐτῷ δυσκόλῃ πράγματος ζητῇ τὸ συμφέρον, οὐδὲν οἶμαι δεῖ φίλος παρακαλεῖν οὐδὲ συγγενεῖς, ἀλλὰ ἐλθόντα πρὸς τὸς νόμους πωλεῖσθαι. Καὶ οὐκ ἂν τὸ οἰκεῖον σκεπῶν χεῖρον ἐκείνῳ παραγνέσειεν οὐδὲ ἀγνοήσας τὸ βέλτιον οὐδὲ δι' ἀχολίαν ἵνα ἢ τὸ μὴ φροντίζειν τὰς σκεπτομένας παρατήσας ἂν. Τοῦναντίον γὰρ ἀπάντων ὁμοίως κηδεταὶ καὶ ἁπλῶς ἄγει πρὸς (ἢ) τῶν ἄλλων πράγματα καὶ οὐδὲν ἴδιον οὐδὲ ἐξαιρέτον ἐστὶν αὐτῷ.

Καὶ μὴν τοσούτῳ γε τῆς πρὸς τῶν θεῶν μαντείας ὠφελιμώτερός ἐστι νόμος, ὅσῳ